

Promisiune

Blacks

Ti-aş oferi a mea deşertăciune,
Dar linişte în suflet n-aş avea
căci visul, cu a lui rebeliune,
m-ar sufoca cu iz de cucuvea.

Te-aş regăsi în fiecă scripire
a unui timp ce azi îl înţeleg,
când Scara mi-o ţineai spre nemurire
să pot urca, Lumina s-o culeg.

Mă îndemnai să mai păşesc o treaptă
spre Universul tainic, neatins,
Urcuşul să îmi fie calea dreaptă,
de Neştiut să nu mă las învins.

Când scara a atins a lumii ceaţă
cu-al ei vârtej murdar de ce-i lumesc,
Ţi-am spus, candid, că frică mi-e de viaţă,
că, de-oi urca, am să mă pângăresc.

M-ai îndemnat să pun gândirii forţă,
să îmi culeg jăratec din ce-i viu,
să ard pentru Dreptate ca o torţă,
să nu-mi doresc al banului batiu.

Prin dragoste mi-ai pus în velatură
Voinţa, fără teamă de eşec,
Să mă desprind de tot ce-i umplutură
ca, în vârtej, nicicând să mă înec.

Iar dacă toate astea se vor face
în rânduiala dată de destin,
Deasupra ceţii negre şi vorace
îmi voi afla un Alb plin de senin.

Dar cum să-ţi spun şi cum să-ţi dau de veste
că Albul Absolut doar tu îmi eşti,
acum, când al tau chip e doar poveste
şi doar din ceruri poţi să mă priveşti?

Întreb tăcut a mea singurătate:
Cine-mi va ţine scara către cer
să îmi insufle vânt de claritate,

vârtejul să nu-mi fie temnicher?

Deșartă e tăcerea care sună...
Să ți-o transmit ar însemna, pe drept,
c-acel vârtej m-a prins într-o furtună,
iar celei lumi îi fi-voi nou adept.

Te voi minți că pot urca spre creste
De fapt, nici nu te mint, voi încerca!
Și nimeni nu va fi ca să conteste
că nu sunt sclav dorinței de-a urca.